

balance af 9 Mill. Kr. og maaste mere, er væsentlig kommen til Stede ved Krigsskatten, som endnu bestaar, og som jo endnu paa en Maade bestaar imod Forudsætningerne for dens Tilblivelse. Det var den Gang dog kun Meningen, at den skulde have bestaaet i kort Tid, indtil Krigen var til Ende, og de ved Krigen forarsagede Følger havde tabt deres Virkning. Allerede af Hensyn til Maaden, hvorpaa disse Midler jere komne til Stede, vil jeg altsaa være imod at bruge dem som foreslaaet, fordi den nævnte Lov forholdsvis mest rammer dem, der mindst have Raad til at bære denne Skat. Men jeg er ogsaa imod det af den Grund, at naar denne Mængde Penge, som ere indkomne paa den af mig antydede Maade, forbruges til Forsvarsforanstaltninger, bliver der for Lidt tilbage til at fremme Arbeidsspørgsmaalet eller de sociale Spørgsmaal i Arbeidernes Favør eller i Arbeidernes Interesser. Der er store Opgaver at løse, som jeg selvfølgelig ikke her skal komme ind paa, men det er klart, at disse store Bevillinger, som her ere foreslaaede, og som rimeligvis om kort Tid bevilges, staa i diametral Modsetning til Arbeidsspørgsmaalets Løsning. Jeg anbefaler derfor det høie Thing at stemme imod de af Flertallet stillede Endringsforslag.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg vil begynde med at sige et Par Ord i Anledning af, hvad vi nu hørte af den sidste ærede Taler. Det er jo egentlig ikke noget Nyt, det er Noget, vi tidt have hørt, at man sammenligner de senere Aars Bevillinger til Forsvarsvæsenet med tidligere Aars, og at man derfor gjør gjældende, at det ikke i og for sig kan siges, at det, Folkethinget har bevilget i Aar, ikke er tilstrækkeligt, fordi det maaste endogjaa er betydelig større end de tidligere Bevillinger, som begge Thing ere blevne enige om. Jeg vil dog dertil gjøre den Bemærkning, som ganske vist ogsaa er gjort før, at det egentlig ikke er det, det kommer an paa, men at det, det kommer an paa, kun er det, om det, der forlanges, er nødvendigt. Er det det, er det dog virkelig en ligegyldig Ting, om man tidligere har nøjedes med Mindre. Hvis man vil undersøge Forholdene rundt om i Europa, stilles der jo meget store Fordringer alle Steder i saa Henseende, men jeg tror ikke, man der gaar den Vej, som det ærede Medlem gaar, at anstille Sammenligninger. Jeg tror, at den Vej, man der gaar, er den, at man undersøger, om det, der forlanges, er nødvendigt eller ikke. Det kan jo saa godt være et eller andet Sted, at man kommer til det

Resultat, at det ikke er saa nødvendigt, men det Fundament, som det ærede Medlem lagde til Grund for sine Betragtninger, forekommer mig ikke at passe. Jeg kan forøvrigt slet ikke akceptere de Tal, han stillede op, og jeg forstod ikke, hvorledes han kom til disse meget høie Tal, men det er mig heller ikke om at gjøre. Naar det ærede Medlem siger, at Ulykken er, at vi ville følge Frankrig og Preussen og i det Hele taget bære os ad som en Stormagt, saa er dette en fuldstændig Misforstaaelse. Det er sagt før, og jeg skal atter sige det her, at netop et lille Land maa gjøre Noget for Forsvaret, netop saadanne Ting, som her ere foreslaaede, og som udelukkende gaa i defensiv Retning. Stormagterne derimod udvikle deres Hære, staa i det Hele paa et offensivt Standpunkt og tænke paa at falde ind i et fremmed Land o. s. v., og endda have de Fæstninger. Men det Første opgive vi, vor Hær er sandelig ikke indrettet til at gjøre Angreb, vi maa udelukkende indrette os paa Forsvar, og derfor maa vi ogsaa have Fæstningsanlæg paa forskjellige Steder. Dette, at vi gaa efter Stormagterne, passer altsaa aldeles ikke. Jeg skal efter disse almindelige Bemærkninger gaa over til at omtale de enkelte Forretninger noget nærmere. Ganste vist kan jeg i al Almindelighed slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser, men maaste det dog kunde være hensigtsmæssigt, at jeg motiverer de enkelte Forslag lidt nærmere for Thingets øvrige Medlemmer, som maaste paa Grund af den korte Tid ikke have haft Leilighed til at sætte sig inde i og studere de Anmærkninger, som oprindelig ledsagede Forslaget. Hvad § 22 angaar, er der jo ikke foreslaaet store Forhøielser fra, hvad Folkethinget har bevilget. Forhøielserne gaa væsentlig i en bestemt Retning, nemlig i Retning af Hærens praktiske Uddannelse. Der er saaledes foreslaaet en Bevilling til Indkaldelse af Forstærkningen. De Herrer ville erindre, at der i Hærloven er en Paragraf, der siger, at Forstærkningen kan indkaldes paa den og den Maade og i den og den Udstrækning. Da der imidlertid kun staa, at den kan indkaldes, er Bestemmelsen aldrig bleven udført. Det har oftere været Forslag derom, men de ere altid blevne nægtede. Den Grund, Folkethinget i Aar har angivet til Nægtelsen, er juist, at det tidligere er blevet nægtet, men det forekommer mig, at det er netop en Grund til nu at foretage Indkaldelsen, thi havde man meget ofte haft Forstærkningen inde og set, at den var brugbar, saa kunde man maaste et enkelt Aar lade den blive hjemme, men det er ikke slet, og Forsøget maa dog gjøres en Gang. Jeg